

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Historia De Sanctissima Cruce Caravacensi

Robles, Juan de

Augustae Vind., 1619

XI. Miracula quædam ex scriptis in archiuo S. Crvcis asseruari solitis
excerpta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64232)

religiosorum ex familia S. Francisci. Inredientibus templum ad sinistram occurrit artificiosè & eleganter elaboratum sepulchrum huius regis Zeit-Abuzeit, qui post salutare lauaerum appellari voluit Vincentius Beluifius: hic vt sanctè vixit, ita sanctè diem clausit extremum. Sepulero ex altera parte respondet sacellum in memoratorum Martyrum Franciscanorum honorem exstructum. Huc vsque auctor ille. Quòd autem dixit in isto contentu Valentino esse regis sepulchrum, non ita est interpretandum, quasi eius corpus ibi sit terræ mandatum; sed quòd potius cenotaphium ibi videatur. Si enim corpus illuc fuisset deportatū, non vtiq̄ue illud præterisset silentio. Quamuis autem religiosi ex pio quodam affectu, regis & suo honori voluerunt consulere monumentum erigendo; rex tamen ex animi submissione reuit. ibi cadauer suum humari, indignum se arbitratus qui prope sanctos conderetur.

A regis huius excessu vitam prorogauit adhuc D. Ginesius Perez Chirinus vsque ad annum Domini M C C L X X X. quo feliciter ex hac vita migravit, sepultus in principe templo Conchenfi, in nauis, vt vocitant, Dignitatum seu Præpositorum illius Ecclesiæ, quæ merito gloriari, & sibi gratulari potest de talis viri Lipsanis, quo DEVS tanquam aptissimo instrumento ad tam insignia opera efficienda non est vti dedignatus.

CAP. XI.

MIRACVLA QVÆDAM EX SCRIPTIS

in archiuo S. CRVCIS asseruari solitis excerpta.

VT vindicem maiores nostros Caruacensis ciuitatis indigenas ab omni suspicione & nota negligentia, quam ijs quidam inarere conantur, quasi magnum piaculum commiserint, maleque de posteritate sint meriti, quòd historiam de apparitione S. CRVCIS à principio scribere supersederint; volo statim in huius capituli initio inter alia quoque miracula computare, quòd oppidum hoc & arx, in qua S. CRVX eiusque archiuum conseruatur, sæpe conflagrarint per incendia, seu fortuita, seu barbarorum irruentium violentiâ & odio excitata, vt mirum sit vel litteram super-

superesse, veritatis & antiquitatis testem. Superest tamen in tabulario siue archiuo S. CRUCIS exemplar fide dignę narrationis aliquot miraculorum, cui peruetusta loquendi forma & simplicitas plus auctoritatis & æstimationis conciliat, quàm fucata verborum affectatio. Ac licet à primis centum & septemdecim annis miraculorum post ipsam apparitionem editorum nulla singularis extet memoria, dubitandum tamen non est plurima esse edita. Nam F. Ioannes Ægydius Zamorensis eius apparitionem describere exorsus ait, se famã plurimorum miraculorum per S. CRUCEM eo tempore patratorum excitum in hanc urbem aduolasse. Quòd autem plurima patrata sint ex eo quoque pronum est coniecturam sumere, quòd DEVS plerumque ad huiusmodi rerum sacrarum approbationem initio soleat largiùs & copiosius suæ miserationis fontes aperire, & quasi torrentes effundere suorum beneficiorum. Hoc ipsum cernimus nostris quoque temporibus vsu venisse apud imaginem Crucifixi Zalamenfis, apud Beatum Simonem sacerdotem Valentinum, apud S. Carolum Borromæum Cardinalem, vbi tantam sub initium miraculorum multitudinem accidisse nouimus, vt ne minima pars in litteras referri potuerit. Idem igitur iudicium formandum de S. CRUCE, sub cuius apparitionis principia nemo ambiget plura, DEO mirabiliter operante, contigisse, quàm per historias sunt cognita.

Relatio seu narratio, de qua iam sermo coeptus, nititur auctoritate & subscriptione Alphonfi Ruizij publici & iurati Notarij Caruacensis, multorumque testium exceptione maiorum, in qua recensetur quòd tempore Garzi-Sanchez Mesia Commendatoris Caruacensis anno M c c c x x x v i i i. immane fuerit obortum incendium in sacello & turri S. CRUCIS, cuius ardore liquefacta cera per ianuam defluerit tanta copia & altitudine, vt ad mediam viri tibiam pertingeret, flammæ autem ascenderent ad turris ipsius crepidinem. In hac rerum desperatione repertus est ex familiaribus Commendatoris vnus, qui insigni pietate professus est, se mortem non recusare. Itaque per furentem & omnia latè depascentem ignem penetrauit, thecam cum S. Cruce in ea condita illæsam illæsus ipse extulit, momentoque incendium per se extinctum est. Quis virum hunc non censeat dignum immortalis memoria

memoria, & cuius posteri meritò glorientur, se talem nactos progenitorem? Causa quidem & auctor incendij ignoratur; credibile tamen est portendisse illud, communem pestem, qua multa hominum millia in omnibus pene orbis partibus fuerunt absumpta, quam calamitatem & funestum exitium luctuoso carmine deploravit Petrarcha.

Deinde anno M C C C L. in quem incidit secunda mortalitas, vidit Petrus Alvarez Commendatoris officio functus, alijsque viri nobiles & pietate præstantes magnum cereorum splendorem emicare ex sacello S. CRVCIS, & surrigi cælum versus. Quo portento visus est DEVS apertè commonere suos, vt ad imminentem se cladem forti animo compararent.

Eiusdem Commendatoris ævo Mauri equites excurrerunt ad Moratallam vsque infestis armis, interq; aliam innumerabilem prædam abduxerunt foeminam quoque vxorem Didaci Ægidij, quæ cum captiua detineretur in oppido Velez, nocte quadam se religiosè & summo animi feruore commendauit S. CRVCI Caruacensi. Secundum hanc commendationem, vi valida ianuam impulit, & ex vtroque cardine auulsit. Quæ nihil morata transiuit lectum, in quo herus eius somno oppressus decubuit, inuenitque aliam portam oclusam; qua facile reserata, domum Mauri alterius ingressa est, vbi arctæ custodiæ mancipatus attinebatur Christianus ei consanguineus nomine Gonzalus Ferrerius. Hunc itaque inopinatò salutatum soluit ex cippo, & vterque se demiserunt in terram ex pergulâ quâdam altiore. Quarto tandem die Caruacam incolumes peruenerunt, noctemque vnam peruigilem duxerunt in sacello S. CRVCIS gratijs agendis intenti; & ad maiorem rei fidem compedes ibidem deposuere, quas attulit secum Christianus captiuus. Quando Commendatoris munus administravit Ægidius Rodriguez Nogueroulus, accidit quadam die vt magna populi multitudo conflueret ad supplicationis solemnem pompam cohonestandam, in qua tunc adolescens annos quatuordecim natus Ioannes Pereia, nunc ciuis Lorcentis, CRUCEM ipsam pro more circumgestabat; cuius latera stipabant hinc Petrus Gartia Caruacensis Notarius, illinc Ioannes Peretonus. Vbi ventum est ad templum D. Bartholomæo dicatum in eo-

F dem

dem oppido, Crux sancta magnum intra capsam edidit fragorem. Et licet nemo sciret quid strepitus ille significaret, vniuersus tamen populus horrore & stupore defixus hærebat, causamque miraculi anxius inquirebat. Ineunt consilium primores, vt CRUX portanda detur Ferdinando Ioannis Peretoni filio atate minori. Sic agmen supplicantium processit, redijtque periodo absoluta ad sacellum; vbi aperto loculamento animaduertentur argentum, quo S. CRUX erat circum oras vestita, crepuisse, cuius ratio nulla quidem potuit inueniri, in eodem tamen loco, quo strepitum audierunt, constructum est templum parochiale, quod hodie quoque perdurat.

Ille idem Ægidius Rodriguez Noguerosus Commendator in famulum & asseclam ignarus allegit hominem perditum & aleatorem insignem, qui inter ludendum horrendas semper blasphemias in S. CRUCEM iactare solitus erat, adeo intemperanter, vt aliquando fuerit à Cacodæmone obsessus. Egredientibus quodam die Commendatore alijsque viris primarijs è templo S. MARIÆ, occurrit furibundus ille, & ex manibus Commendatoris baculum arundineum diripit, fugitque concito gradu ad turrin S. CRUCIS; quem quidam propeo cursu infecuti vident iam peruenisse ad vsque; turris fores nec ferreis nec lignicis clathris munitas; quas etsi magno impetu quassauerit, non potuit tamen villo modo perrumpere aut aperire. Quare actus desperatione ad mœnia cucurrit, indeque se præcipitem dedit, & ob blasphemias animo simul & corpore miserrimus perijt.

Duo iuuenes captiui Oscæ in domo Ali-Alcizar, quorum alteri natale solum Ariona, alteri Mes, Caruacensi CRUCI obnixè se commendarunt. Preces vix finierant, & ruptis compedibus & ibi relictis, carcerem exierunt noctu, ignari per quam viam incessissent, aut quo modo euassissent; altero tamen die læti sacellum S. CRUCIS intrarunt, & grates liberatori DEO meritas persoluerunt. Quæ hactenus recensuimus euenerunt ab anno MCCCLX. vsque ad MCCCLXXI. quo tempore Castellæ regnum gubernauit Henricus hoc nomine II.

Æra MCCCCXIV. hoc est anno MCCCLXXVI. Caruacani ex voti obligatione accessit Alphonfus Martinus ciuis Hispalensis diu

Is diu luminis vsura priuatus vnà cum filio itineris duce, obtulit-
 que in S. CRVCIS honorem amictum sacerdotis sericum, & ar-
 genteum calicem. Cumque in sacello simul per noctem precibus
 vigiles insisterent, obdormiscere coepit circa auroram cæcus, eru-
 pitque ex oculis sanguis, & pristinam videndi facultatem recepit,
 presentibus tum Commendatore, tum alijs viris miraculi testibus
 fide dignis.

Anno MCCC LXXXVII. Gomezio de Soto Commendatoris
 magistratum gerente ante annos plus minus xiv. Paganus Rodri-
 guez ciuis Murciensis misit argenteam lampadem inuolutam lin-
 teo, quo filij sui demortui corpus fuerat inuolutum, quem S. CRV-
 CI tristis pater hoc munusculo voluit commendatum. Et ecce
 dum donum euoluitur, euolutumque offertur, iuuenis domi ad
 vitam reuocatur, & lampas, quæ prius in sacello succensa pende-
 bat, per se ipsam accessit ad recens allatam, deque oleo suo in eam
 aliquantulum effudit, & sic vtraque ardens iucundum præbuit
 intuentibus & rei nouitate attonitis spectaculum. Huic autem in-
 terfuerunt præter alios magnæ auctoritatis viros Vascus Ferdi-
 nandez Carauacensis gubernator, & Petrus Gomezius ibidem
 Notarius.

Anno MCCC LXXXII. tanta multitudo locustarum circa
 oppidum Lorcæ occupauit agros, vt quasi tempestas non modò
 segetes vastarit, sed folia & fructus arborum deuorauerit. Et quia
 ciues & incolæ huic malo nullum inuenerunt remedium, misère
 Carauacam, populi totius nomine, Petrũ Diazium Cordubensem,
 Petrum Ioannem Palentinum, & Ioannem Cotualam, vt secum
 afferrent quippiam aquæ, cui CRVX fuisset immerfa. Attulerunt,
 vt erant iussi, aquam CRVCIS immersione sacratam, eaque hortos
 & agros consperserunt, ex quibus intra triduum noxiorum
 animalculorum examina disparuerunt. Hæc continet prædicta
 narratio. Fuisse autem alia quoq; monumenta in archiuo com-
 busta indicio est testimonium senatus Carauacensis datum anno
 MCCCCI J. contra eos, qui petebant sibi probari ex instrumen-
 tis publicis nobilitatem maiorum suorum. Respondit enim sena-
 tus de nobilitate satis aliunde constare, instrumenta autem publi-
 ca, quæ

ca, quæ in archiuo custodiebantur, vnâ cum toto oppido à Mauris exusta tempore Petri Lopezij Faxardi.

CAPVT XII.

MISSVS A TOLETANA ECCLESIA

sacerdos S. CRUCEM abstulit, qua tamen miraculorestituta est.

Carauacenses quasi in matrem sibi asciuerunt S. CRUCEM, agnoueruntque semper & deprædicarunt cum grati animi significatione beneficia à DEO per ipsam sibi præstita. Vnde quicquid honoris, quicquid obsequij, quicquid curæ & diligentia ex cogitare potuerunt, ad hanc ornandam & colendam contulere. Et ideo ad eam tutò conseruandam cõmuni consilio decreuerunt vt semper vir aliquis, cuius fides minimè suspecta, in sacello per uigilaret & excubias ageret; quia illis temporibus Mauri regni Granatensis incolæ, in propinquo erant, & Carauacenses perpetuò in armis esse oportebat, tum ad oppidi ipsius defensionem, tum ad CRUCIS sanctissimæ custodiam; quæ tanquam mater fidissima filiorum suorum vigilantiam compensauit vigilantia accuratiore. Quoties enim grauius Reip. periculum impendebatur, toties signo quodam expresso suos præmonebat, vt cauerent, ideoque eam semper thecæ inclusam super altare collocebant, certi quòd Mauros regionem incurfatos, intra capsam edito sonitu, proderet; quo audito ille, cui uigilandi munus ordine per uices redeunte incumbit, confestim ære campano ciues exciebat, vt tempestiuè Mauris occurrerent, & imparatos adorirentur. Ex quo factum vt Mauri plerunque sua spe frustrati, & sæpè etiam cum magna suorum iactura domum reuerti cogerentur. Illudque animaduersum est non rarò, quòd Carauacenses uel iam essent in itinere, uel cum hostibus iam congrederentur, quando exploratores, eorum aduentum per fumum in speculis ad duo uel tria milliaria ab oppido dispositis significabant. Cuius rei causam quia Mauri curiosius indagabant, non pauci ex prudentioribus, à Mahomete abducti, & ad Christum adducti sunt.

Toletana igitur Ecclesia, ut ab antiquis traditum accepimus, superuacaneo quidem, sed pio quodam metu impulsa magnum adhibuit